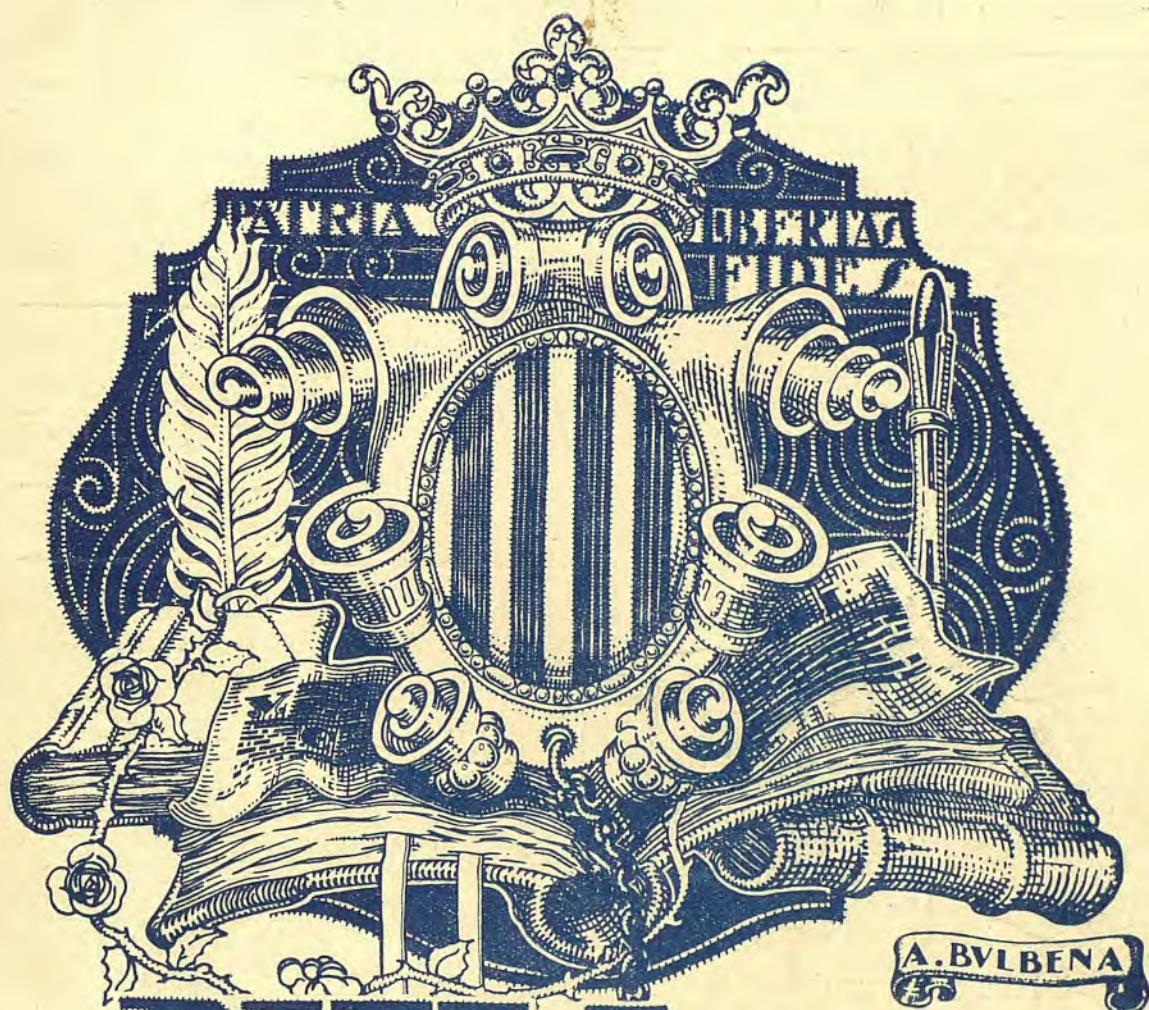

NIV ARTISTIC

~REVISTA~

Núm. 15

Preu: UN ral

Fabricació de Genres de punt

Exportació - Articles d'ocasió - Importació

Los Dollars

J. Renom Garriga, S. en C.

DESPATX:

Salmerón, 56 - BARCELONA (Gracia)

Telèfon 43 G.

CLÍNICA

— DELS —

Doctors Emili Oños i Josep Marsal

del Hospital Clínic i Còs Mèdic Municipal

MEDICINA GENERAL

Especialistes en enfermetats de la
pell i malalties genito-urínaries

Tallers, 48 bis, pral. **BARCELONA**

De 12 $\frac{1}{2}$ a 1 $\frac{1}{2}$ i de 7 a 9

Cristall - Pisa - Porcelana

Llorenç Balagueró

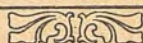
Travessera, 61 Torrent de l'Olla, 75

Servei especial per a CAFES

: BARS i XACOLATERIES :

ARTICLES PER A REGALS

Sastrería

Casa Capdevila

Plaça Rius i Taulet, 5

— GRACIA —

ARTE

Taller de Fotogravats

Mallorca, 191

Telèfon 3108 A

PÍDASE EN TODAS PARTES

Cada 200 cupones de Ahorro son
valederos para una libreta de la
CAJA POSTAL DE AHORRO
o CAJA AHORROS DE BARCELONA.
Con la imposición de una peseta
o 20 sellos de Ahorro de 0,05 ptas

Demaneu-lo a tot arreu

Editorial i Llibreria d' Art

Tallers, 32, pral. **M. BAYÉS** BARCELONA

A PUNT DE SORTIR

“ESCENOGRAFIA”

de S. ALARMA

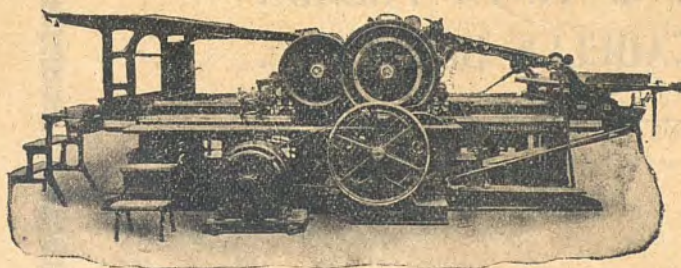
26 làmines en negre i 6 en tricromia

Taller de construcció i reparació
de Màquines

DE

Pons i Silvestre

Especialitat en les de Arts Gràfiques
Traslats, Montures, etc.

PASATJE DE LA MERCÉ, 5
Teléfon A 4852

BARCELONA

Fàbrica de llibres ratllats
i objectes d'escriptori

Francisco

Salellas

Corts Catalanes, 644
(entre Passeig de Gracia i Claris)

Teléfon 3514 A

BARCELONA

Sastreria de Florenci Vall

Gran assortit en genres d'alta novitat

Especialitat en la mida

Carrer de Menéndez Pelayo, 12
(abans Torrent de l'Olla)

BARCELONA
(GRACIA)

PILOSUBIMAD

EL MELLOR REMEI I EL PERFUM MES FI

Usant-lo es combat i s'evita la
CALVICIE, la TINYA PELADA
∴ i els CABELLS BLANCS ∴

Es ven en Farmacies, Droguerías i Perfumerías

DIRIGIU LES DEMANDES A

“Higiénica Española Colom” (S. A.)

Consell de Cent, 336, pral.-Teléfon A 5396-BARCELONA

Redacció i Administració: Llibertat, 4 — Barcelona

ELEGÍA

A la memoria del bon amic S. Martí.

Ha mort l'amic. Les Parques, geloses d'eix cor noble
per sempre més trencaren son generós glatir,
i fou lluny dels seus pares, i lluny fou d'aquell poble
que'ls anys de sa infantesa saberen endolcir.

Mes no, no ha mort, que alhora, com tendra sempre-viva,
viurà sa recordança punyenta en nostre cor,
que és sols nostra existencia com ombra fugitiva
que deixa, al esvair-se, la pena i el dolor.

Que hi fa que la materia la mort l'hagi desfeta,
si a dintre ja no tanca de una ànima el tresor;
que hi fa que estigui en runes el niu, si l'aureneta
fugí cap a altres climes que tenen més tebior.

Per çò d'un cor magnànim la cendra mig glaçada
haurà apagat per sempre el seu magnífic brill?
Per çò s'haurà perduda l'imatge venerada
de aquell que a la noblesa tenia per spill?

Oh no, l'amic! que a dintre nostr'ànima entristida
sentim la greu fiblada que'ns porta el teu record,
record que com reflexe dolcíssim de ta vida
servem com trista herencia que'ns ha deixat la Mort.

B. DELGAS.

CRONIQUE ~ CIUTADANES

Impresions d'istiu

Prou voldriem nosaltres poguer aprofitar aquesta hora xafogosa del mig-dia, junt amb els deu minuts que li robem al bon burgès que estiueja, per a dormir feixugament amb una sòn ben dolça, però aquesta baladrera minyona de servei del principal no'ns deixa, amb una cançó més o menys com aquesta:

*Ya sé que te has alabado
que tienes muchas pesetas;
si las tienes te las guardas,
que el mundo da muchas vueltas.*

Entre la estridència del seu cant i la filosofia de la cobla, ja s'ens ha acabat la sòn, i tot fent algunes consideracions bolxevistes (!), i esperant el dia de «la vuelta», en que nosaltres estiuejarem i el nostre bon burgès ens robarà els deu minuts reglamentaris, ens enpolainem i sortim al carrer amb els ulls una mica enterbolits.

Cau el sol per l'amor de Deu; la terra sembla que bull, i per refrescar-la un xic l'home de la manguera s'entreten fent ballar un gos que's vol atansar, atrevit, de cara al raig de l'aigua. L'adroguer de la cantonada entretén la calor enraonant al portal de la botiga amb una minyoneta baixa i rodanxona que per riurer s'ha de tirar dos passos enrera, vigilant de què d'ull que no surti la mestressa al balcó. Una mica més enllà, al costat del carro de la bota, l'empleiat municipal dorm de boca terrosa, deixant això del *riego* per a quan fagi una mica més de fresqueta. Una noia prima i rossa s'està al balcó aguantant l'esclat de sol, esperant no sé què. Al cap del carrer, un jove el·legant i cenyit, amb un coll alt com una prometença, mira ensimismat a la noia rossa i prima. Un barberet arriçat, a la porta de sa botiga, xiula indiferent tot contemplant aquest idili amb ironia.

Nosaltres busquem adelerats la porta de la nostra oficina, aon entrem trobant

al moço que fa la bacaina al peu de la porta i tota la dependència amb mànegues de camisa mirant-se la feina per tots cantons abans de començar-la. Ens assentem al nostre lloc; al carrer augmenta la remor dels carros, i nosaltres ens expliquem quatre tonteries descabellades per provar si amb la rialla grassa podem distreure'ns el nostre ensopiment. És impossible, i ens aixequem i mirem al carrer: tot és igual que quan havem vingut; l'adroguer del cantó, l'home de la manguera, el que dorm, el barber, la noia rossa, el jove cenyit; tots semblen figuretes d'istiu posades exprés perquè no oblidem la calor aplanadora.

Tornem al nostre lloc; la feina encara s'espcra; per fer veure que treballem una mica, truquem a la porta del gerent amb el pretext de fer-li alguna consulta. A l'apretar la gran mampara verda i entrar al seu despatx, el trobem tan capficat contemplant uns papers, que qualsevol diria que dormia. Així que s'adona de la nostra presència remena uns altres papers, ens diu ço que li preguntem, i torna a quedar capficat de la mateixa manera.

Altra volta davant de la feina, però de sobte al carrer se sent batzaquejar estridentment un auto o una moto; tots sortim a badar; les figuretes hi són encara, igual, invariables; solsament que la gent que tranzita ens en fa distreure.

Ens decidim, finalment, a treballar, però llavors ens entretenim una mica criticant al burgès, al gerent, a l'encarregat, a tothom; sembla que tots aquests siguin culpables de que, tot i no fent res, la suor ens rellisqui cara avall i la feina ens aixafi.

Ens mirem el rellotge; quasi, quasi és hora de plegar, tan se val no començar la feina, i agafant tots els paperots, llibres i llibretes que havíem tret, ho tornem a tancar tot al calaix.

No hi ha dubte, fa calor; som a l'istiu.

SAM.

Aquest número ha sigut
previament censurat

A la Pau Universal.—Triptic d'en FRANCESC GALOFRE OLLER, presentat a la darrera Exposició d'Art

LA PAU

El món reposa panteijant
de la gran lluita esdevinguda.
Vingué la Pau i fou un cant
damunt la terra desvalguda;
mes el ressò serà apagat
fonent-se al lluny amb sa alegría.
Dins cada casa en soletat
vindrà un nou cant de melangía.

Cant de dolor i solitud,
cant d'enyorança,
que restarà fós i vensut
quan nova vida amb plenitud
fagi reneixer l'esperança.

JOAN MAS JUNYENT.

EL dia 21 de Juny, i amb motiu d'haver sigut nomenat President honorari de la nostra Entitat el molt il·lustre senyor D. Josep Cirera i Escala, tingué lloc al Colisseu Pompeia una gran festa de beneficència que's vegé concorregudíssima.

El programa fou per demés interessant; en la primera part el quadre dramàtic del Niu representà l'obra en un acte d'en Ignasi Iglesias, «La festa dels aucells», en la que s'hi distingiren la senyoreta Cama i els Srs. Fontana, Solé, Ribas, Doménec, Garcia i Roig; la segona part fou integrada per varies professores i alumnes del Conservatori del Liceu, que interpretaren un selecte escull d'obres, essent molt aplaudides les Srtes. Brichs, Villarrubia, Martín, Subirá, Estrada, Valencia, Larrocha i Gili, en dugues composicions per a piano, a vuit mans cada una; la Srta. Xanxo en una serenata per mandolina; la professora Srta. Morera, violinista, acompanyada al piano per la seva germana; la professora Srta. Lluçà en una rapsodia per a piano; i la professora Srta. Esquembre, que cantà amb sa vellutada veu, dugues romances, també acompanyada al piano per la seva germana.

Clogué aquesta segona part l'eminent

primer actor del Teatre Català, en Enric Giménez, entusiasmant al públic amb la dicció immillorable de qualques estrofes dels autors capdals Pitarra i Guimerà. I la tercera part anà a càrrec de la Banda Municipal de Barcelona (cedida galantment pel Excm. Ajuntament), que sots la direcció del Mtre. Lamote de Grignon executà admirablement quatre de les millors composicions del seu extens repertori.

Tots els elements que prengueren part en aquest festival, ho feren gratuïtament tenint en compte el caràcter benèfic del mateix, lo que'ns complauem en remerciant-los-hi des d'aquestes columnes en nom dels organitzadors de dit acte.

En un dels intermedis li fou ofert al Sr. D. Josep Cirera, pel Concell Directiu del Niu, l'artístic pergami que reproduïm, obra del soci de la Entitat, en Antoni Bulbena Masferrer, qui fou felicitadíssim pel acert en l'assumpte i sa pulcre execució. Després hi hagué un lunc de caràcter particular al que concorregueren, ademés de l'homenatjat D. Josep Cirera, el regidor pel districte D. Gustau Gili, qui ostentava la representació de l'Excm. Senyor Alcalde, l'exregidor Sr. Rita, el Concell Directiu i altres socis del Niu Artístic, entre ells el Sr. Bulbena, i altres personalitats de la barriada. Pronunciaren breus parlaments els senyors Cirera i Rita, i el allavores nostre president senyor Girós.

En resum, fou una festa ben agradable, i que apart d'alguns petits defectes d'organització, propis d'inexperiència, deixà un bon record a quants hi assistiren i contribuir a augmentar la quantitat a destinar per les Colonies Escolars.

El nostre propòsit primordial no era altre que demostrar a D. Josep Cirera el nostre agraïment per la valiosa cooperació que en diferents ocasions ens ha prestat, ço que conseguïrem bellament, com ho demostra la carta que publiquem a continuació:

AL President i al Director de Niu ARTÍSTIC; a l'Entitat i a la Revista, grans mercès.

M'haveu fet un homenatge superior als meus mèrits, i, en agrahir-lo, us tinc de confessar que de totes les demostracions d'afecte que he rebut del Districte VIIIe, la més simpàtica, la més transcendent, és la vostra.

Nucli d'intel·lectuals i d'artistes, teniu una significació que està per damunt de tota cosa vana, i en els vostres acords i punts de mira, en els vostres ideals i aspiracions, en les vostres campanyes periodístiques i socials, hi poseu un gruix d'ànima, un toc de passió i un bategar de patriotisme que m'enamora.

I això no ho dic per tenir-vos contents; per res del món voldria que n'estessiu satisfets de vosaltres. No més que en veure el tresor espiritual que aneu fent creixer en vostre Niu Artístic, n'hi ha ben bé prou per a mesurar i ponderar el vostre esforç i la vostra vàlua; mes, jo no desitjo que n'estigüeu contents d'aquest tresor. Els qui estan massa contents de sí mateixos, sovint s'aturen. Els satisfets, reposen. I a la formosa i feïnera barriada de Gràcia no li convé gens ni mica que reposi.

Ans al contrari, li convé que aquesta remor que hi ha en el vostre Niu, augmenti; li convé que aquesta inquietud que teniu tan esperançadora i falaguera, que aquest impacient bategar d'ales que hi ha en el vostre niu de Gràcia, perduri fins i a tant que us llencéu a ple sol i a ple aire, cantant com a merles per l'art, volant com a àligues per la Patria.

Altrament, jo que estic enamoradíssim del nostre Carrer Gran, d'aquest Carrer de Salmerón, que conservant tot l'aire i la flairó de les nostres coses té tota la grandesa i la riquesa d'un *boulevard*, però

amb tanta de manera, que tot lo que en va cerquem, sovint, un dia, en molts carrers ben cèntrics de Barcelona, sabem trobar-ho fàcilment reunit al Carrer Gran amb tanta d'abundor, que ple de *gracia barcelonina*, sembla que tot

l'any en ell sigui dia de festa, doncs tota la ciutat i tot el turisme es descorre per ell; jo, que estic orgullós d'aquesta acera del món que tan honora a la Ciutat i a Catalunya, jo, voldria que hi tinguessiu el Niu.

I ho voldria perquè provessiu de volar d'una manera més ample, no solsament com els coloms casolans al vol del típic colomar, sinó que eixint de tant en tant del vostre niu, les emprenguessiu per aquesta ruta que ha devingut cosmopolita del Carrer Gran, i la vostra Revista, les vostres Exposicions, els vostres Festivals, prenguessin la volada de colom misatger portant per Catalunya la bona nova de *çò que és el nostre Districte*, i així transcendent les vostres manifestacions culturals ben plenes de Gràcia tindrien un cop d'ala més ferm.

Per això us he dit que els el·logis no us els donava perquè estiguessiu satisfets. Jo procuro, per la meua banda, no estar content de mí per homenatges que rebi, doncs com més honors em fan, més comprenc lo moltíssim que'm manca fer.

Molt Il·lre. Sr. D. Josep Cirera i Escala, regidor pel Districte vuitè d'aquesta Ciutat i President Honorari de la nostra Entitat

JOSEP CIRERA ESCALA.

Amorosa

Ja són aquí els primers frets,
ja vénien les aures sanes
i caminen vers el Sol
les negres clenxes fumades,
sobre'ls dits signant el cel
que aixequen les nostres fàbriques.
Ja'ls matins tenen quelcom
de pureses enyorades,
que la tardor no atinà
a amanir-ne'ls trencs de l'alba.
Ja no duràs tu, amor meu,
aquella faldilla blanca
descobrint-me d'un troç lluny
el teu devassall de gracies,
disposant-me al dolç flirteig
que ha fet un nus de dos ànimes.
Ja't caldrà, per veure't bé,
una senyal concertada,
doncs els colors enfosquits
amb menys traça que'l blanc parlen,
i al ser vora, vora meu,
deixarem les cantonades
on tot vent feresst hi brunz,
per a cercar ses obagues,
fugint del fret enemic
de nostres ardencies castes.

J. COSTA I POMÉS.

La rosada

De matí, quan la donzella
salta lleugera del llit,
alliberada tot'ella
de les robes que en la nit
del fret d'hivern l'han guardada,
mostra nuus braços i pit,
inconscient i flectada
genolls en terra, l'esprít
tot amb Deu, extasiada,
resa, resa, amb amor...
mentres el sol vol entrada
en la cambra tot blancor,
per tacar amb sa mirada
la carn d'ella, de claror,
i besà amb folla besada
sa nuditat, amb ardor;
mes li'n priva la rosada,
que als vidres, amb la gelor,
fa de cortina, posada
per miracle del Senyor.

ALBERT GALIMANY BARTROLÍ.

Daler

Em plau tan la Natura amb sa florida,
rosa en la faç, i jòc, l'aura gentil—,
que mentre espero el cel de l'altra vida
voldré la terra, quan ve el mes d'abril.

MERCÉ VILA I REVENTÓS.

D'un Cançoneret

A l'amic *Emili Graells Castells*

Flors del meu jardí,
menta i lleçamí,
clavellins i roses;
al llorer de l'hort
el trobare ha mort
a la hora més dolça.

¡Pobre rossinyol!
Al sortir el sol
cada jorn venia
vora'l finestral
de mon vell casal
a dar-me'l bon dia.

¡Ja no hi vindrà més!
La mort amb son bes
li ha robat la vida...
Flors del meu jardí,
menta i lleçamí,
¡adeu, cantadica!...

ANTÓN BUSQUETS I PLINSET.

*
* *

Perque ets tan encisadora
i saps riure de bon grat
sense pena torbadora
que entristeixi el teu posat,
has sigut l'admiradora
que més cors has encisat.
Si segueixes tan riallera
tan amable i complascent,
no és extrany que la fal'lera
que pel gaudi ton cor sent
siga a l'hora una manera
de tornar-te indiferent.
Ets la més encisadora que de grat
el meu cor sent.

JOSEP LLEYDA SEIX.

Impresions d'un viatge a Suïssa

(Acabament)

A mitja nit arribem a Lyó. A l'hora de matí-nada prenem el ràpid de París, i cap a Cete. Tot ple a vessar; a una estació pugen dos soldats «mutils». Tothom fa pas i els hi brinden un lloc per seure.

El Comissari no'm deixa, però ara no'm deixa perquè ens hem fet amics, —Vingui, monsieur, em diu, allà hi ha un lloc desocupat—. Per fi després d'una nit d'estar a peu dret, puc sentarme. Al davant meu, dos capitans i una senyora, que resulta ser russa, a un costat un coronel i a l'altra una senyoreta. Parlen de la poca «courtoisie» dels americans. Ja m'ho havia semblat que no hi fraternitzaven gaire els francesos.

El coronel, amb aquella fina ironia que caracteritza als francesos, posa de relleu les fàcils victòries obtingudes pels americans sobre els cors de les crèdules franceses. Conta una pila de casaments morganàtics, i explica la següent aventura:

Un soldat americà que's titula «Rei de les sedes», és rebut amb tots els miraments que's prodiguen a la reialesa, en una de les cases més aristocràtiques de Montpelier. La senyoreta de la casa s'és empenhada del real soldat. Les amonestacions estan ja tirades. A casa d'ella es donen banquets i festes, i amb una d'aquestes se serveixen dolços i bollos que no són prou del gust del real hoste, i gentilmente diu a la seva promesa: —Ja veurèu demà, els que jo us prepararé.

El dia següent, el promès va a la cuina, i prepara, amb una trassa impropia de la seva alta prosapia, uns riquíssims pastels. Ve l'hora del té; tothom cel·lebra la trassa d'aquest espècie de «cordon-bleu». Això escama a un coronel que assistia a les reunions, qui s'entera dels antecedents d'aquest senyor, que resulta ser un oficial pastisser d'un poble de segon ordre de Massachussets.

La conversa es fa general. La senyora russa, vidua d'un general d'aquest país, fa desmesurades protestes de francesisme, sens dubte per posar-se en guàrdia contra les sospites que a França inspiren els seus al·liats.

La senyoreta que està al costat meu, resulta ser metgesa, directora d'un hospital d'assistència pública de París; m'interroga dient-me: —Es vostè espanyol, monsieur? —Sí, senyoreta. —I jo, per correspondre a lo que entenía ser una finesa d'aquesta senyoreta, li pregunto: —I vostè, és francesa? —Sí, senyor; i estic molt orgullosa de ser-ne; no voldria ser espanyola de cap manera. El coronel, els dos capitans i la senyora russa, es miren i somriuen, i em sembla que amb la mirada s'associen a la manifestació que acaba de fer-me la senyoreta, i jo callo, rendint tribut

a la galanteria espanyola, i perquè en terra estrangera en temps de guerra «A buen callar llaman Sancho».

Aquest incident no tindrà la més petita importància, si no traduís, al menys aquesta és la impressió que jo n'he tret, el sentit quasi unànim del poble francès que no perdona als espanyols les simpaties que molts d'ells han demostrat durant la guerra pels seus enemics, i creuen de bona fe que un espanyol francòfil és una espècie de «merle blanc».

Sense més incidents arribem a les deu de la nit a Portbou. El comissari ve també amb nosaltres i amablement s'adelanta a reservar-nos habitació en el «Hotel des Pyrénées» mentre passem per l'Aduana i despatxem els passaports.

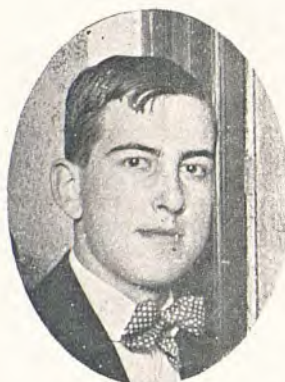
De sobretaula en el hotel, aon forem rebuts amb grans miraments, degut sens dubte a la recomanació del comissari, parlem de la guerra. Aquest senyor, amb tartarinesca pose i amb la loquacitat que donen una dotzena de vasos de priorat de 18 graus, fa l'apologia de la França. Els italians són molt... femelles; els anglesos resisteixen bé, però... res més. Sobre el valor i lleialtat dels belgues fa greus reserves. En quant als americans, i aquí ve lo més fort, es dol de la seva ajuda, que si bé ha sigut eficaç, no ha fet més que precipitar lo que haurien fet els francesos sols, sense ells, dintre un o dos anys més de guerra. Això hagués costat més vides, però no haurien tingut qui els regateigés com ara el botí de guerra. També n'hi va haver pels neutrals, sols que com es trobava ja a Espanya, va sentir-se generós i prudent, i les va emprendre especialment contra Holanda i Suïssa. I aquí va ser Troya. Els suïssos, que estaven fins el cap d'amunt del comissari, varen replicar amb termes tan vius, que va faltar poc perquè no arriessin a les mans.

Aquesta relació, que no té altre mèrit que ser verídica, i una pila de detalls que he callat per no fer-la més llarga i pesada, posen de manifest la espanyolofòbia que existeix a França. Jo vull creure que les classes directores franceses sabran lliurar-se'n a temps i comprendran i faran compendre al seu poble que està en llur interès ser amics d'Espanya, si volen contrarrestar la influència germana que trobaria aquí un terreny tant més preparat quant més gran fos l'apartament amb que estessim amb nostra veïna.

I prou; cada volta que torno a casa, evoco amb recança moltes i moltes coses que en molts ordres ens aventatja l'extranger, però al considerar el poble en són doble aspecte individual i col·lectiu, no en tinc gens de recança i em sento més content d'ésser català.

V. R.

EXPOSICIÓ D'ART 1919

Antoni Bulbena

Seguint i acabant la crònica sobre dita Exposició començada en el número passat, comentarem molt lleugerament les instal·lacions de la «Societat Artística i Literaria», el «Reial Círcol Artístic» i el «Círcol Artístic de Sant Lluç».

* *

De la primera, esperavem un millor conjunt d'obres del que ha presentat, ja que d'ella

formen part un escullit estol d'artistes reputats i reconeguts com de primera fila, i que aquesta vegada ens han defraudat un xic.

Remarquem en gran manera les cinc teles d'en Eliseu Meifrén; lo de sempre, però sempre més sentit i acabat, del plorat Modest Urgell, i quatre esculpiuretes d'en Josep Cardona. Notables són també un paisatge d'en Aureli Tolosa, un bronze d'en Joan Artigas, un retrat d'en Francisco Casanovas, un paisatge d'en Agapit Casas Abarca, una fantasía d'en Josep M.ª Xiró, tres paisatges d'en Ros i Güell, i «Oriental», d'en Vicens Borrás Abella. També volem mencionar «Ametllers florits», d'en Francisco García Esca-

rré; «Pedralbes», d'en Pere Isern Alié; «L'hermita de Penafol», d'en Magí Oliver; «Poble», d'en Bonaventura Puig Perucho; «Teatre», d'en Ricard Urgell; «De Salamanca» i «La Perla de Manises», d'en Carles Vázquez. El quadre d'en Josep Martí Garcés el trobem curt de proporcions; d'en Josep M.ª Vidal Quadras esperavem quelcom més solit, i lo d'en Pere Casas Abarca, francament, no'ns agrada.

Bodegó, quadre d'en Ramón Jou

La Tomasa de la Sèu, aiguafort d'en Antoni Bulbena

En la del «Reial Círcol Artístic», que ocupava un bon nombre de sales, hi havia un excel·lent conjunt d'obres que no analitzarem per manca material d'espai, però remarcarem els noms dels seus autors. En primer lloc col·locarem els ja consagrats per la fama i per la crítica: Alcalá Galiano, Benedito, Joan Cardona, Francisco Domingo, Llorens, Mir, Moreno Carbonero, Josep Pinazo. Obres de positiu valor i de perfectes línies eren les dels Srs. Genís Capdevila, Cardunets, Robert Domingo, Drudis Biada, Rafel Estrany, Antón Farré, Ferrater, Eduard Ferrer, García Gutiérrez, Gili Roig, Larraga, Lasarte, Lluís Masriera, Matilla, Padilla, i els escultors Josep Capuz i Josep Montserrat.

Un pintor que'ns cridà l'atenció fou el Sr. Pla Rubio, amb sos quadres d'escenes populars molt ben resoltos i de pintura agradable. En quan als artistes valencians, els trobem massa sorollescós; s'han impregnat tots d'aquell lluminisme del gran mestre i n'abusen; amb tot, cal distingir als Srs. Higiní Blat, Constantí Gómez Salvador, Alfred Marco, Manel Moreno Gimeno, Alexandre Peris, Remigi Soler, Manel Benet, Alfred Clarós i Andreu Goñi. Dels demés expositors de la Sec-

Retrat, quadre d'en Francisco Casanovas

ció de pintura mencionarem als Srs. Rafel Alemany, Juli Armengol, Pere Badia, Marián Bernad, Camilo Blanes, Francesc Carbó, Josep Casals, Remigi Cid, Gaspar Escuder, Lluís Foix, Joan Gil i Gil, Rogeli López, Francesc Llop, Jaume Masip, Ramón Miret, Víctor Moya, Leopold Roca, Joan Seix, Domenec Soler, Joan Vallhonrat, Antoni Vidal i Tomàs Vives; a les senyoretes Maria Benavent, Antonia Ferreras i Angelina Morros; als estrangers Wine Apperley, Ernest Herz, Beatrice von Mehren i Jaume Wilkinson; i tres bodegons dels Srs. Esteve Batlle i Antoni Urbezo i Srta. Filomena Valls, un estudi d'en Ricard Estivill, una impressió d'en Pere Montanya, un retrat d'en Jaume Pizà i «Dia gris» d'en Andreu Bosch.

Dels escultors senyalarem en Marc d'Ancona, l'Enric Monjo, l'Anselm Nogués, en Ramón Rocamora, en Lluís Sabadell, en Josep Tenas, en Antoni R. del Villar, els valencians Vicens Folgado i Vicens Antón Puig, el retrat d'Alexandre Ribó per en Jaume Durán, un bust de nena de la Srta. Maria Oller, i el bust d'en Pahissa per en Frederic Marés.

I en la Secció de dibuix i art aplicat, hi trobarem bellíssims dibuixos i aiguaforts dels senyors Brunet, Cardunets, Estrany, Santiago Ferrer i Xavier Güell; joies artístiques modernes dels Srs. Jaume Mercadé, Enric Bassas i Enric Sánchez; dibuixos editorials dels Srs. Oliva de Vilanova i Fermí Tubau, dos dibuixets d'en Prat Ubach, i altres notables treballs dels expositors Josep Alumá, Paulina Cassàn, Rogeli Dalmau, Joan D'Aniello, Tito Livio de Madrazo i Joan Oliver Sardà.

**

En les sales del «Círcol de Sant Lluch», s'hi

trobava, com ja deiem en el número passat, tot lo més modern en l'art pictòric, i com el que això escriu es considera de l'antigor i bastant llec en aquestes noves tendències artístiques, passarem per alt el concepte que'ns poguessin suggerir la major part d'obres exposades i ens limitarem a estampar els nostres elogis per uns quants, molt pocs, dels expositors que figuraven en dites sales. El primer lloc correspon sens discussió an en Joan Llimona; següent-li en Nicolau Raurich, i després en Darius Vilàs, qui ha demostrat qualitats de decorador que ja voldrien tenir més de quatre senyors de firma cotisable. També's distingien en Francesc Gimeno, en Juli Hernández, en Josep Olivet, en Miquel Soldevila, na Maria Teresa Monclar, na Montserrat Planella, na Agna Risueño; un menjador del Rvnt. Josep Garriga, un retrat d'en Ramón Termens, un bodegó d'en Nolasc Valls i uns plafons d'en Joaquim Torres García.

Dels escultors, en Frederic Llobet, i finalment, lo més interessant: uns dibuixos infantils d'en Junceda i la Lola Anglada; joies modernes d'en Ramón Sunyer; rajoles antigues d'en Heribert Casany; una col·lecció de treballs en fusta patinada d'en Francesc Artigas; una altre col·lecció de treballs en ferro forjat i repujat de l'Enric Muñoz Murató (veigis el núm. 5), i un immillorable aiguafort, que reproduhim, de l'amic en Antoni Bulbena, autor també del magnífic pergamí del que parlem en altre lloc d'aquest número.

I fins la vinenta Exposició, que Deu fassi que'ns enlairi més que aquesta.—Roc.

Elefant, guix patinat d'en Josep Pujol Montané

Agonía

Era una nit d'istiu calma, estrellada,
quietament dolça...

El nin agonitzava
lentament, lentament, com una rosa.

Per la finestra entrava un raig de lluna
allargant-se a terra de l'arcova
lluïtant amb la llum feble de la cera
que pintava a l'entorn sinistres ombres.

D'un rossinyol les dolces refilades
a la cambra arribaven mig somortes...

Tot semblava cor-près per l'agonía,
tot semblava morir en aquella hora
amb l'hermós infantó que agonitzava
lentament, lentament, com una rosa.

J. BOSCH ROMAGUERA.

Lletra

Dóna hermosa i gentil: allà en la dança
lligàreu el meu còs amb vostre braç,
fent neixer en mon pit una esperança
dolcíssima, com dolç era l'abraç.

A l'ombra del record una frisança
avui cóva en mon cor; i s'obre pas
donant-me fons neguit; dolça enyorança
nascuda de l'encís d'aquell enllaç.

La vida per a mi ha tret florida,
donant-me sos perfums ubriagadors,
i avui la seva veu jo l'he sentida

que hem cantava aquests mots reveladors:
L'amor, amb sa non non, t'adormirà.
i el teu cor, oh mortal, estimarà.

JOSEP M.ª VIVES.

L'encontre matinal

Passo per un carrer
i veig a l'estimada
qui tota sola vé
de llum ben empolçada.

Es el sospir primer
d'aquesta matinada;
l'encontre rialler
del sol i la rosada.

Saltironant camina;
sa faç alabastrina
té un goig mirificat.

Es bruna i bella i forta
i en la mà dreta porta
un cistallet daurat.

—Bon dia, rosa vera.
—Bon dia, bon minyó.
—On vas tan matinera
portant el cistelló?

—Vinc del mercat, i mira
quin bé de fruits madús!
Una aura suau regira
el bell matí profús.

De la cistella oberta
ix una odor preclara
de pomes autuminals.

I a la donzella amara
una claror incerta
d'ensomnis eglogals.

MIQUEL SAPERAS AUVI.

AL VOL

Un dels manifestos amb que determinada entitat política recomanava els seus candidats en les darreres eleccions hagudes, anava encapsalat amb un «Hoye Pueblo» que feia estremir, i a continuació detallava la feina cultural que portarien a terme a la Diputació aquells candidats, cas de sortir triomfants, i és el cas que, efectivament, un d'ells pogué encara arrebregar el lloc de minoria; i és ara que tremolem, per quant aquest senyor (castellà, per més senyes), comenci la seva tasca cultural i ens il·lustri amb les noves normes ortogràfiques d'allí dalt.

IL·LUSIONS

La Elvireta sortia aquella tarda del Conservatori, acompanyada, com de costum, per la minyona. Anaven fent camí totes rialleres per la bellíssima Rambla de les Flors, plena de viants que la recorrien en totes direccions, quan els ulls negres i esparpillats de la Elvireta es toparen amb els d'un jovenet el·legantment vestit que caminava en sentit contrari. La noia sentí que una gran foguerada li pujava al cap enrogint-li vivament les galtes, i encara que tota pudorosa baixà els ulls, una força irresistible els hi feu tornar a aixecar per a dirigir-los novament vers el jovenet desconegut que gairebé al seu costat i també tot roig de cara, se l'esguardava d'una fairsó afalagadora.

La Elvireta allargà el pas amb l'intent que la seva torbació no fos vista per la minyona, però ja aquesta s'en havia adonat i ho feia sapiguer amb grans mostres de satisfacció i amb rialleta mal continguda no exempta d'una engruna de malícia. I li explicava que'l jovenet anava seguint al darrera «com un gocet», que semblava tot seriós, que tenia tipu distingit i que fins feia cara de bon noi. La damisel·la s'ho prengué a l'últim ben alegrament i anava tota cofoia, clavant a voltes lleugers cops de cap que li feien tremolar la llarga trena que li queia per la esquena, i arrançant-se seguidament el capell o el coll de l'abric; moviments tots que li permetien veure de qua d'ull al seguidor que anava fent via a res-

pectuosa distancia amb l'esguard sempre fit en la gentil joveneta.

I a l'arribar a casa i quan en el primer replà s'atreví a tombar el cap, la enbolcallà amorosament un inefable somriure del desconegut, al qual ella no pogué menys que correspondre-hi de la mateixa manera. Després quedà tota avergonyida i, tement una indiscreció de la minyona, li digué esporuguida:

—Per Deu, Mònica, no'n diguis res a la mamà.

A lo que contestà, tota seriosa, la serventa:

—I ara, senyoreta! Que's pensa que no sé què és tot això?

A l'ésser al pis i després de besar a la mamà, la Elvireta digué que anava a estudiar la lliçó. I ja en la saleta del davant on hi havia el piano, entreobrí el balcó i, per entre les esclotxes de les tancades persianes, pogué contemplar al *pretendent* que, apoiat en un arbre de l'acera oposada, provava d'endevinar el pis on demorava la dameta que feia poc li havia trasvalsat el cor i li havia fet forjar instantàniament les més belles il·lusions. Vegent que res descobria, s'allunyà pausadament tombant mil voltes el cap, com si li costés de separar-se d'aquell lloc beneït.

La damisel·la el seguia amb la vista. La veu de la mamà que's feia sentir de l'altra part del pis, la desvetllà:

—Nena, que no estudies?

—Ja vaig, mamà... Es que buscava el *mètode*.

I a batzegades i a empentes començà la lliçó, que aquell dia era ben difícil d'aprendre.

**

No n'estava pas poc contenta la Elvireta de tenir xicot! I un xicot tan guapet i tan el·legant, que era la admiració de les amigues i la enveja de totes les condexebles! De primer, tot eren mirades i somriures; salutacions i gestes, però un dia el noi per fi es decidí, i ja l'anada al Conservatori es feia amb la dolça companyia d'aquell jove estudiant de quint any de baxillerat. Durant el passeig, la Elvireta es sentia completament feliça, radiant de contentament i rublerta de joia. Ella no sabia pas del cert si se l'estimava; creia fermament que sí, que l'alegría que l'animava anant amb tal companyia, era quelcom d'això... Però més que tot, li era plaent tenir al seu costat un galàn plè de distinció i bona planta, més que tot la envanien les mirades envejoses de les amigues i el goig de saber que la gent veia que tenia *promès*, com no tenien encara moltes de les seves companyes ni aquella antipàtica cosina Encarnació que era molt més gran que ella i que la tractava sempre com a una criatura.

Cada dia succeïa el mateix. Al sortir de casa ell ja la esperava a la cantonada propera. Encaixaven, i, en animat col·loqui—al qual s'hi ficava a voltes la minyona—anaven fent via fins al Liceu; després, es trobaven a la sortida i refeïen el camí; ella pujava al pis i, simulant estudiar la lliçó, es tancava a la saleta on, entre *escala* i *fuga*, sortia al balcó a contemplar orgullosa al jovenet que romaníja allí al davant, apoïat en l'arbre amic, tot quietó i amb el cap enlaire. Aquells moments era quan més afalagada es sentia la Elvireta. Tota la gent que passava s'enterava de aquella muda conversació, i fins en podien hebre esment les veïnetes del pis de dalt i aquell jove estudiant que del balcó de la casa del costat s'atrevia a mirar-la fixament amb un somriure que no savia si era de burla o d'amorosa admiració. Després d'una bona estona, ella feia adeu amb la mà al seu adorador que s'allunyava poc a poc, i es ficava a dintre per por que la mamà s'enterés dels seus amors.

Sortosament, aquesta no'n sospitava res. La Mònica s'ho havia ben callat; no pas per prudència, que, la veritat, no era virtut que practiqués gaire, sinó per pura conveniència, ja que aital favor era recompensat per la franca protecció de la senyoreta en les seves llargues entrevistes amb el soldat d'artilleria. Així és que quan la senyora es queixava de les inacabables

absències de la minyona, la Elvireta la defensava sempre alegant motius diversos i raonaments irrefutables.

**

Una de les amigues envejoses del Conservatori, s'havia apressat a fer-li sapiguer la gran nova. I més que la nova en sí, l'havia trasbalsada el tò mofeta amb que li havia sigut trasmesa. «El seu xicot la enganyava! L'havien vist varies voltes amb una altra noia, caminant ben aparellats.»

Contra çò que la Elvireta creia, el coneixement de la infidelitat del seu xicot, no la disgustà més que per çò que tenia aire de mofa, per la burla feridora d'aquell trapella que tan hipòcritament la enganyava. Aleshores vegé que no era pas estimació verdadera, çò que s'en diu amor veritable, çò que niava en aquell seu cor de noia de 15 anys. No. Si tenia de dir la veritat, ella ja gairebé s'en cansava d'aquella vida sempre igual, d'aquells moments que transcorrien sempre d'identica manera... Però la sublevava el pensar que l'havia deixada per una altra noia que potser no era tan maca ni tan distingida com ella... «Oh, allò no podia pas seguir!»

I arborada d'ira, quan el vegé, li *clavà*. De primer, ell prou provà de negar-ho, però aviat, no trobant sortida, li confessà que tot lo passat no era més que una broma, que un passatemp vulgar que estava ben disposat a deixar... Tot fou inútil. La Elvira, presa de santa indignació, el despedí amb mals modals proïbint-li de dirigir-li mai més la paraula, ni de mirar-la tan sols; car ella «no s'hi volia fer amb criatures».

I amb gran extranyesa de la Mònica, els dos jovenets es separaren ben enfadats l'un de l'altre, però en el fons íntimament satisfets d'haver acabat tot allò que ja es feia massa llarg i que ja començava a cansar. La criada prou provà de convencer a la senyoreta que totes aquelles discussions no foren més que renyines d'enamorats—com les que ella tenia amb el seu artiller—, però la Elvireta li assegurà que no, que per ella ja estava ben oblidat aquell infeliç estudiantet que volia fer l'home tenint dues xicotes alhora.

Allavors s'adonà que ella també quedaria sense *promès*, i això li ennuvolà una mica el pensament. «Ves que dirien les del Conservatori!» I per a lograr de no passar per tal vergonya, quan arribà al pis i sortí al balcó de la saleta del piano, va correspondre per primera vegada i ben amablement al somriure enigmàtic d'aquell jove atrevit de la casa del costat.

Dibuix d'en Manel Riques.

JORDI CATALÀ,

Uns bohemis passen

... I passen els bohemis cantant alegrement
portant tots en el rostre marcada l'alegría.
La seva cançó gràcil gronxalada pel vent
dóna a n'els qui la senten, un deix de melangía.

La seva cançó gràcil vessanta d'harmonía
el *boulevard* omplena d'un gai encisament
de cosa que s'estima, de joia que's destría
fent que devingui plàcid l'encís d'aquell moment.

I'ls bohemis s'allunyen, donant a la cançó
despresa de sos llavis, la força i'l braó
i l'aire juvenívol de gent que estima el viure.

La cançó ja és finida i'ls bohemis són lluny...
Entre'ls passants que queden un viu regret s'esmuny
fent-los sentir enveja d'aquella vida lliure.

París, 1919.

J. PONS I MARTORELL.

Amical

Deixéu tení prop meu uns ulls negrosos
que expressin la puresa d'un bell cor,
i portin en sos destells resplandorosos
l'ignocenta passió d'un primè amor.

Deixéu que l'ànima, orfe de carícies,
rebi d'un cor gentil mots primicers,
i mon rostre joliu copci delícies
d'uns llavis perfumats i petoners.

Deixéu goitar la faç encantadora
que inspira pur amor, i n'és penyora
d'aquell tan grandiós del Deu diví;

deixéu sellar els bons jorns d'aquesta vida
que hermosament Natura nos convida:
deixéu tení l'Aimada prop de mi!...

BALDOMER RIBAS BAUCELLS.

Fè, Esperança i Caritat

Com té fè el marí al mar, que tem i adora;
com creiem en la Patria que'ns ampara;
com servem fè al record de nostra mare,
professo pura fè per vos, senyora.

Com llum de llibertat, que'l pres enyora,
espero sigau vos ma estrella clara
que il·lumini els meus passos vers a l'ara
sagrada de l'amor que'ls cors arbora.

Però si'm pertoqués la malaurança
que no us fes pler ma fè ni ma esperança,
vos prec, com a darrera voluntat,

que, compassió tenint de ma dissort,
vos mateixa us dignau dar-me la mort
que serà noble acció de caritat.

MARIÁN AMAT.

GENT NOSTRA

Heu's aquí avui un altra del nostres que s'obra camí: en Jaume Farré, que ha guanyat el primer premi de composició i figura en el concurs de fotografies cel·lebrat per l'Agrupació Científic-Excursionista de Mataró.

Aquesta distinció, ben merescuda, ha sigut per en Farré un veritable premi a la constància,

puix sempre incansable ha corregut mesos sencers amb la seva *rafera*, que sols ell sab dominar, obtenint belles obres fotogràfiques, mercès al seu bon gust, a l'acertada visualitat, a la seva sensibilitat artística, que li han fet veurer motius d'art allà aon els demés sols hi haurien comprès vulgaritat.

En Farré, ja de molt jove, ve ubriagat per l'art de la fotografia; hi sent un plaer tan gran davant de la Naturalesa, que sens donar-s'en compte, s'oblida de tot, es transfigura, i de sos llavis

sols broten exclamacions i al moment enfoca, disposa, es revolta, i al cap de pocs minuts ha impresionat tots els caires, tots els matisos d'allò que l'entusiasma, i més tard ens delecta amb aquelles immillorables fotografies de que parlavem i que'ls seus amics ja coneixen.

Bones proves de ço que diem, són les que publiquem en aquest número, i al trametre-li la nostra felicitació, ens en sentim també satisfets per la part que'ns correspon en el triomf de nostre amic Farré, redactor fotogràfic d'aquesta Revista i President de la Secció de Fotografia del Niu Artístic.

Plaça del Beat Oriol i església de Nostra Dòna del Pi

Nocturn al port de Barcelona

Roc.

L'HORA DE L'APAT

Fot. d'en JAUME FARRE, President de la S. de F. del «Niu Artístic»

TEATRES

En venint l'estiu, s'escampa el teatre català per Catalunya, s'acaben els concerts i s'apoderen dels nostres teatres les companyies madrilenyes que venen a donar a conèixer a la primera província els èxits i desgràcies de la temporada cortisana.

Aquest any hem tingut a n'en Morano amb la seva farandula bastant mediocre; a n'en Thuiller, sempre jove, amb la Maria Palou, molt simpàtica; als de la Comedia—Carme Jiménez, Adela Carbone, Alba, Bonafé, Zorrilla, González—, amb són repertori excèntric, i a D.ª Maria i don Fernando amb la seva família.

En Thuiller ens demostrà que és encara el mestre de la dicció i de l'escena, que's pren el seu *métier* en serió i que és potser l'únic descendent d'aquelles figures eminents que donaren dies de glòria a l'escena espanyola.

En Morano, massa dur de veu, ens presentà «La Emboscada», obra francesa d'actualitat social, un xic arbitrària, però que'l públic rebé bé.

Els de la Comedia, entre altres astracanades, representaren «La venganza de Don Mendo», graciosa paròdia de tragedia, i «La casa de la Troya», escenificació de la novel·la del mateix títol, que no convencé del tot. En quan a execució, no cal dir que sempre justíssims.

I, finalment, la companyia Guerrero-Mendoza estrenà el nou Tívoli (que de rès s'assembla al vell), regi, magnífic, de gran efecte, portant-hi una selecta concurrència que s'avorrí bon xic, puix quasi cap de les obres noves passà del succés d'estíma. «Ramuncho», la filigrana novel·lesca de Loti, no arribà tampoc a interessar, per quedar massa diluïda en l'escena aquella sabor tan gentil del gran escriptor: ¡Ah! En Santiago molt bé.

* *

En el Teatre del Bosc hi ha hagut òpera barata, amb un conjunt que Deu n'hi doret, però qui sobressortí amb reflexes d'or i enfosquí als demés astres de menor quantia, fou la Sra. Carmelita Bau Bonaplata, fent una «Madame Butterfly» immillorable, cantant admirablement i dominant l'escena amb són art sincer. Sens dubte la seva mestria va fer mourer als demés personatges al seu redós i així varem poguer fruir d'una excel·lent «Suzuki», per la Sra. Adela Cots, d'un magnífic «Pinkerton» pel Sr. Corts i d'un discretíssim «Cònsol» pel Sr. Alfonso. La Sra. Bau i els seus companys foren objecte de perllongades ovacions, que'ns semblaren justíssimes.

En canvi no'ns ho semblaren els aplaudiments que ressonaren en «La Bohème», puix apart del treball afiligranat de la Sra. Bau Bonaplata, els demés artistes estigueren molt per sota de la importància i les condicions de sos respectius papers.

Nostra enhorabona a la cel·lebrada artista i nostre desig de reveure-la més sovint i en teatres de més categoria que'l Bosc.—Roc.

DE CASA

En la reunió general que's cel·lebrà en nostre estatge el dia 13 d'aquest mes fou el·legit President de la Entitat el nostre company de redacció en Ricard Carcassona, i es creà el càrrec de vocal bibliotecari, per quin lloc fou designat l'amic Josep Joan, quedant, doncs, constituït el Concell Directiu del «Niu Artístic» en la següent forma:

President honorari: Il·lustre Sr. D. Josep Cirera i Escala.

President: D. Ricard Carcassona Olivé.

Vis-president: D. Damas García Oncins.

Tresorer: D. Jaume Solé Manonellas.

Comptador: D. Jaume Farré Estruga.

Bibliotecari: D. Josep Joan Oliveras.

Vocal 1.er: D. Joan Mas Junyent.

» *2.ón:* D. Olaguer Casellas Castells.

» *3.er:* D. Joan Marco Piqué.

Secretari: D. Josep Roig Mas.

Vis-secretari: D. Jaume Botey Martí.

♦ ♦

En les Galeries Laietanes hi hagué instal·lada des de mitjans de Juny, una interessantíssima exposició de les obres de D. Francesc Galofre Oller, en la que hi figurava el seu conegudíssim quadre «Boria avall». Prompte sorgí entre'ls visitants i amics del mestre, l'idea de demanar a l'Excm. Ajuntament que adquireixi dit quadre amb destí al Museu Municipal. L'idea fou acollida amb entusiasme, i les llistes que's posaren en les taules de les Galeries per aital demanda s'ompliren ràpidament de les més prestigioses firmes dels nostres artistes, literats, crítics, amateurs, etc., i també nosaltres hi posarem la nostra, modestíssima però sincera, en tribut d'admiració per l'eximí pintor D. Francesc Galofre Oller.

♦ ♦

Víctima d'un atentat dels del dia, ha mort don Aleix Campoy, pare del nostre volgut consoci Antoni. Repetim a l'amic des d'aquestes columnes la expressió del nostre condol per la trista desgràcia, i vagi la nostra protesta com encoratjament per la sentida pèrdua.

♦ ♦

Després de la exposició de pintures d'en Antoni Cassà, han tingut lloc en el saló del nostre estatge, les d'en Ferràn Callicó, Ramon Molons i Pere Casals, de quines no'ns hem pogut ocupar abans per falta material d'espai, proment-nos parlar-ne en el pròxim número.

♦ ♦

Recordem als nostres llegidors i amics que'l número vinent serà extraordinari i valdrà dos ralets. Una escullida col·lecció de fotografies de Montserrat, Montseny, de la costa i altres llocs de la nostra terra, serà són principal tema.

♦ ♦

El nostre volgut amic i col·laborador en Miquel Saperas Auvi ha contret matrimoni amb la gentil senyoreta Na Ramona Punfi.

La nostra enhorabona i una eterna felicitat.

LA ORTOPEDIA MODERNA

DE

BARTOMEU CARCASONA

Taller i Despatx únic: **Carrer de Escudillers Blancs, número 8**
(darrera de la Plaça Reial) : **Teléfono 3328 : BARCELONA**

Especialitat en la construcció de la

Cotilla Ortopèdica Moderna

per a corregir i curar les escoliosis o desviacions de la columna vertebral en tots els graus
Model especial de la casa

Braguer articulat Regulador

Model especial de la casa per a la retenció absoluta de la **TRENCADURA**.

Faixes ventrals de totes menes

per a reduir el volum del ventre

FAIXA - COTILLA

APARELLS ORTOPÈDICS

exprofessos per a cada enfermetat

Aparells perfeccionats i lleugers per a curar o corregir els peus. Varus Equino o punta. Genus Valgum, interior o exterior.

COXALGIES

APARELLS ESPECIALS PER A

:: PARALISSIS INFANTIL ::

VENDATGES de goma per a'ls operats de poc

Cames i braços artificials

TIRANTS OMOPLATICS

Per a evitar el carregament d'espatlles

MES DE 50 ANYS DE PRACTICA SON LA MILLOR GARANTIA

Extens i variat assortit
en tota classe de

CALÇAT

♦♦♦♦

ESPECIALITAT en NOVITATS
PER A SENYORA

CASA PONSA

Flors i

Plantes Naturals

Adornos de salons,
banquets, cistelles,
rams i corones

Clarís, 38 (cantonada Diputació) - Teléfono 3089 A

NIU ARTISTIC

Societat artística fundada per educació i encoratjament
dels novells artistes:

literats, poetes, músics, dibuixants, pintors, fotògrafs, etzètera

ES COMPOSA DE CINC SECCIONS

Lletres - Pintura - Fotografia - Teatre - Excursionisme

Lletres.—Edició de la present Revista, Conferències, etz.

Pintura.—Classes al natural, diàries de 8 a 10 del vespre, i matinals en dies festius. Exposició permanent, Concursos, etz.

Fotografia.—Projeccions, Excursions, Laboratori.

Teatre.—Escola de declamació: Vetllades teatrals.

Excursionisme.—Excursions amb caràcter artístic a diferents indrets de Catalunya.

Llibertat, 4. — BARCELONA

TINTURA MORA
 es la mejor agua progresiva para **TEÑIR el Cabello**.

Amb la pau tan desitjada vindrà la febre inventora, mes jamai serà inventada cap *Tintura* tan preuada com és la *Tintura Mora*.

Venda, en les principals

Perfumeries i Drogueries d'Espanya

IMPREMPTA

Vda. de J. Riera

♦ ♦ ♦

Gran assortit
de Postals a l'engròs

Felicitacions
Estampes 1.ª Comunió

♦ ♦ ♦

Riera Baixa, 11 i 13

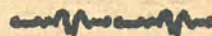
Teléfono 3385 A

BARCELONA

Niu Artístic – Revista

El número del mes d'Agost serà extraordinari i estarà dedicat als llocs més interessants i populars de Catalunya, contenint varis articles i poesies alusives a dit tema, amb profussió de fotografies i dibuixos

Valdrà DOS ralets

13/60

Aigua Mineral Natural

..... **PURGANT**

DE

COSLADA

Analitzada per el Dr. Ramón i Cajal

♦ ♦ ♦

La millor purga i de resultats més eficaços

♦ ♦ ♦

Antibiliosa ☒ Antiherpètica ☒ Descongestionant

♦ ♦ ♦

Preventiu insubstituïble contra les infeccions tifoïdes i gripals

El mitjà més eficaç per a combatre l'ESTRENYIMENT

♦ ♦ ♦

Empleades en renfats i ablucions i deixant assecar—sense eixugar-la—la part mullada, donen magnífics resultats en els herpes, eczemes i demés afeccions de la pell.

Demani's a tot arreu